

[Minister Lise Østergaard]

flygtninge til Zaire, væsentligst fra Angola. Zimbabweanske flygtninge i Botswana, Moçambique og Zambia andrager i øjeblikket omkring 200.000, og der skal iværksættes et nyt program i Gabon på grund af den store tilstrømning af flygtninge fra Ækvatorial Guinea. I Latinamerika forudses der også store problemer med genbosættelse af Chile-flygtninge og et stort bistandsbehov til mere end 10.000 nicaraguanske flygtninge.

Jeg nævner kun dette for at gøre opmærksom på, at vi i vores flygtningepolitik må tage hensyn til, at der er store behov over hele verden. Det er højkommissærens anvisning til os, at vi af den årlige kvota ikke anvender mere end 45 pct. til flygtninge fra Indokina, 30 pct. til flygtninge fra Latinamerika og 25 pct. til flygtninge fra andre områder, herunder Afrika. Det er en anvisning, vi principielt tiltræder fra dansk side, og den giver os altså den ramme for indokinesiske flygtninge, der er nævnt tidligere. Vi mener, at det er meget væsentligt, at alle nationalitetsgrupper kan komme i betragtning, idet det bl. a. understreger det rent humanitære aspekt i flygtningearbejdet.

Det var et betydningsfuldt skridt, der blev taget, da regeringen i sommeren 1978 vedtog at fastsætte en bestemt kvota for antallet af modtagne flygtninge i Danmark. Det var en værdifuld nydannelse i vores flygtningepolitik.

Vi har for at få bistand til at udføre denne politik nedsat et arbejdsudvalg, som består af repræsentanter for udenrigsministeriet, for justitsministeriet, for socialministeriet og for Dansk Flygtningehjælp. Dette udvalg arbejder tæt sammen med højkommissæren for flygtninge og vil i dette samarbejde drage omsorg for, at den årlige kvota udnyttes på den mest hensigtsmæssige måde. Jeg håber, at de erfaringer, vi kan indhøste ved udnyttelsen af den første kvota her i 1979, vil kunne udgøre et konstruktivt grundlag for fremtidige overvejelser om eventuelle forhøjelser af kvotaen.

Robert Pedersen (S):

Der er i den socialdemokratiske gruppe meget stor sympati for det forslag, som er fremsat af hr. Bolvig fra det radikale venstre.

Vi lever i en verden, hvor vi er gensidigt afhængige i stigende grad. Det giver os for-

dele, ikke mindst på det økonomiske område, men det giver os også visse forpligtelser økonomisk og politisk.

Når vi ikke helhjertet kan støtte hr. Bolvigs forslag, så skyldes det, at minister Lise Østergaard har fået afsat en bestemt kvota, og at ministeren gennem flygtningehøjkommissæren har fået at vide, at man ikke ønsker, at vi omrokerer antallet af flygtninge fra de forskellige lande.

Derfor må jeg sige til forslagsstillerne, at vi under udvalgsarbejdet vil være meget, meget åbne over for samtaler, for at det kan lykkes, men at vi på forhånd i vores gruppe ikke agter at gøre det vanskeligere for minister Lise Østergaard. Derfor glæder jeg mig til udvalgsarbejdet, har sympati for forslaget indhold, men må også have en vis forpligtelse over for den minister, der har med området at gøre.

Jørgen Junior (FP):

Nu har ministeren og repræsentanten for socialdemokratiet sagt nej på en forhåbentlig forståelig måde. Jeg vil godt sige det ganske klart og tydeligt: fremskridtspartiet kan ikke støtte det foreliggende forslag. Det er ikke, fordi vi er nogle stygge, sorte, væmmelige nogle, som ikke har forståelse for, at der eksisterer et forfærdende problem, men vi kan simpelt hen ikke gå videre, end det allerede er tilfældet.

Vi bliver også nødt til at se på, hvem der egentlig har ansvaret for den situation, der er opstået. Det er efter min mening ganske klart. Der er tale om en uanstændig, en uhyggelig folkeforflytning, arrangeret af republikken Vietnam, som vi støtter på anden vis, som vi ikke på nogen måde angriber, som vi ikke på nogen måde prøver at gøre moralsk ansvarlig. Man vil gerne af med nogle kinesere, og det er mange mennesker, og man gør det på en bestialsk og en uhyggelig måde. Man tager endda betaling af dem for at give dem lov til at rejse ud. Tallet 12.500 kr. i guld har været nævnt – børn halv pris, måske for at det ligesom skal kunne gå lettere.

Dér må vi nødvendigvis konstatere, at vi må skribe gevalt, og det kunne vi passende gøre gennem et organ som FN, som i øvrigt beskæftiger sig med så mange ting – og mange efter min opfattelse irrelevante ting og på